

LBRIS

We know
books

REBECCA YARROS PERFEȚIUNE

Traducere din limba engleză
CRISTINA RADU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

*Hudson**Cu unsprezece ani în urmă*

Într-o zi ca asta, am înțeles de ce șaptezeci și trei la sută dintre candidații la școala de vară pentru salvamari nu reușesc să încheie pregătirea. Mai aveam două veri la dispoziție să mă asigur că aveam să fiu în procentul de douăzeci și șapte care ajungeau la final.

Vremea de după-amiază pe coasta sudică din Cape Cod garanta pentru Ziua Eroilor valuri de aproape doi metri, cu creste înspumate, însoțite de hipotermie. Ar fi putut fi oribilă și istovitoare, dar era vremea perfectă pentru antrenament.

Oboseala mă cuprinsese cu douăzeci de minute în urmă, epuizarea venise după încă zece minute și mă apropiam cu pași repezi de a fi complet dărâmat, dar mai aveam nevoie de încă cinci minute. Încă vreo sută de metri m-ar fi situat dincolo de recordul meu personal în genul ăsta de valuri și n-aveam de gând să renunț până când nu atingeam acel punct.

Trei sute de secunde nu însemnau nimic privind în perspectivă.

M-am concentrat asupra respirației, mi-am ținut capul în jos și am înotat înainte, numărând fiecare dintre secundele alea. La 211, am înghițit o gură de apă sărată și am ieșit la suprafață

tușind, smulgându-mi muștiucul de îndată ce am scăpat de valul care mi-a acoperit tubul de respirat.

– Hudson! strigă Gavin din stânga mea, oprind motorul bărcii de pescuit de șapte metri pe care tatăl nostru o numea drăgăstos al patrulea său copil, deși s-ar fi calificat drept primul, având în vedere vârsta ei. De ajuns pentru azi!

– Mai am nevoie de încă treizeci de metri pentru cel mai bun record personal, i-am răspuns călcând apa prin hula următoare.

– Trebuie să-ți salți fundul în barcă înainte ca hula să devină mai înaltă, ripostă el, uitându-se de la bord pe deasupra ochelarilor de soare, deși cerul era acoperit. Ești terminat. N-o să fie nici un record azi!

– Du-te naibii! Mi-am pus muștiucul în gură și m-am pregătit să încep din nou, doar ca să-i dovedesc că pot.

– Mahmureala îmi dă dureri de cap și, dacă n-o vrei la cârmă pe Caroline pentru viitoarea ta sesiune de antrenament, vii încoace înainte să trebuiască să mă întorc în curentul ăsta. Merse spre pupa în vreme ce barca plutea în derivă, apoi se aplecă și dezlegă partea de sus a scării ce se legăna înainte de a o arunca în apă.

La naiba! Nu glumea.

Sora noastră mai mare era ca o cloșcă și nici măcar nu ar fi luat vreodată în considerație să mă scoată în larg pe o mare ca asta, ceea ce însemna că recordul personal trebuia să mai aștepte. Frustrarea mă încălzi pentru cele câteva mișcări care urmau, în vreme ce mă îndreptam spre barcă. Apoi am așteptat momentul potrivit înainte să mă urc pe scara cu trei trepte.

– Mi-a fost dor de tine și mă bucur că ești acasă, dar ești nașpa. Aproape că reușisem. Am sărit pe platforma de înot îngustă și pe locul acoperit de prosop, apoi am tras sus scara. Tata ne-ar omori dacă n-am proteja pielea uzată. Barca s-a înclinat din nou în timp ce îmi smulgeam masca de pe față, apoi gluga costumului de scufundări, aruncându-le în sacul de pânză neagră de lângă picioarele lui Gavin.

– M-ai rănit, frățioare. Își atinse ironic pieptul și se ținu de speteaza scaunului la următorul val. Hai să mergem acasă, ca să pot asculta prelegerea la care tata a muncit toată ziua. Nu mi-ar plăcea să depună atâta efort și să nu aibă cui să-și țină cuvântarea.

– El e doar...

Cuvintele refuzau să iasă, așa cum se întâmplase de când își anunțase hotărârea, în mijlocul cafenelei părinților noștri, în dimineața asta.

– E dezamăgit că am renunțat la facultate, completă Gavin. Spre deosebire de Caroline, care a reușit să-și ia licența fiind măritată și având două slujbe.

– Nu te compara cu sora noastră și lasă-l pe tata în pace! E doar șocat. Mi-am dat jos restul costumului și am rămas în șortul cu imprimeu hawaian odată ce mi-am aruncat și șosetele de scufundări.

– Mi-am schimbat specializarea de patru ori în doi ani, spuse Gavin, întinzându-se pe deasupra volanului spre șapca mea Bruins. Crede-mă, tata nu-i șocat.

Avea dreptate. Gavin era cunoscut ca amator de distracții, nefiind un perseverent.

– Ai putea să rămâi peste noapte la Caroline și Sean, în vreme ce mama o să mai dreagă situația.

M-am îndreptat spre el pe mocheta decolorată de sare și de soare de pe punte.

– N-o las pe mama cu mizeriile mele. Să schimbăm subiectul! Gura lui Gavin se arcui într-un zâmbet. Abia ai 17 ani și uite cum îți arunci economiile pe un costum nou de scufundări. E ca și cum efectiv ai încerca să înoți până în Alaska. Să nu crezi că n-am observat harta aia de deasupra patului tău.

– Unele visuri nu se schimbă. Acum trei ani am dat peste un documentar și de atunci am vrut să fiu salvamar staționat

în Sitka¹. Să ajut oameni. Bifat. Adrenalină? Bifat. Să mă mut în cealaltă parte a țării din singurul loc în care am trăit vreodată? Bifat. Am luat prosopul de pe scaunul din spate, apoi m-am șters pe cap și pe piept înainte să îmi trag pe mine un tricou. Și mulțumesc pentru că m-ai scos în larg! Tata e ocupat.

– O să te scot în fiecare zi dacă asta te ajută. Gavin mi-a împins șapca la piept, păstrând un echilibru perfect în timp ce barca se înălța.

– Mulțumesc! Știam că nu trebuia să îl cred pe cuvânt. Avea cele mai bune intenții, dar finalizarea nu era punctul lui forte. Antrenamentul e probabil puțin exagerat, dar îmi dă ceva pentru care să depun efort.

Mi se făcu pielea de găină pe spate când am simțit briza în timp ce îmi puneam șapca de-a-ndoaselea. Optsprezece grade erau destule pentru perioada asta a anului, dar era încă al naibii de frig când ieșeau din apă.

– Ceea ce respect. Întoarse cheia, pornind motorul, dar lăsându-l să meargă în gol în vreme ce se uita undeva în spatele meu. Aia e o barcă *cu vâsle*?

– Aici? Nici vorbă! Mi-am sucit capul să mă uit în direcția în care privea el și am zărit repede mica ambarcațiune, cam la o sută de metri spre vest, cu ceea ce părea a fi un mic motor exterior și doi oameni... ghemuiți.

– Ce naiba fac? Întrebă Gavin în vreme ce vâslașii apăreau și dispăreau printre valuri, lăsându-se repetat în jos în ceea ce păreau a fi locurile lor. Se leagănă?

Mi-am simțit stomacul greu ca un bolovan aruncat peste bord și am luat binoclul din compartimentul de mânuși, uitându-mă prin el la cealaltă barcă.

La naiba! Două fete cam de vârsta mea stăteau în mijlocul a ceea ce părea a fi o barcă cam de patru metri cu un motor mic la exterior ce văzuse zile mai bune, scoțând apa cu mâinile goale.

¹ Oraș în sud-estul statului Alaska (n.tr.)

– Nu se leagănă, se salvează. Și nici una din fete nu avea vestă de salvare. I-am dat lui Gavin binoclul și el îl duse la ochi. Trebuie să le ajutăm.

– Păi, la naiba! Gavin aruncă binoclul în compartimentul de mânuși și îl închise cu zgomot. Ține-te!

M-am prins cu o mână de marginea parbrizului și cu cealaltă de balustrada bordului, în vreme ce Gavin accelera.

Botul bărcii noastre atinse cerul înainte ca Gavin să echilibreze vasul și aproape că am zburat din barcă în clipa când acesta a ajuns la nivel, dar loviturile valurilor în carenă nu s-au îmblânzit. După ce a treia lovitură zguduitoare aproape că ne-a izbit de o laterală, Gavin a înjurat și a schimbat abordarea.

– Trebuie să ne apropiem de ele... începu el.

– Cu curentul, am completat eu. Picăturile udau parbrizul cu fiecare val. Îmi țineam ochii ațintiți asupra bărcii și mă cuprinse teama, alungată repede de adrenalină când mica barcă se înclină în jos la următorul val și apa năvăli peste provă.

Dacă înainte dăduseră de necaz, acum erau în pericol iminent.

M-am mutat la tribord în spatele lui Gavin și am ridicat scaunul din spate în vreme ce el reducea viteza și încetinea apropierea. Bărcile nu au frână. *E o glumă?*

– Sunt doar două veste de salvare?

– Suntem doar doi la bord, strigă Gavin, în vreme ce încetineam, ajungând la zero cam la douăzeci de metri de babordul bărcii.

Am tras pe mine una din vestele de un galben-deschis și mi-am închis peste piept cele trei cleme, apoi am luat-o pe a doua și am făcut la fel, trăgând de șireturi să o măresc pentru a se potrivi peste prima. Poți să ne duci mai aproape?

– Nu fără a aluneca direct în ele sau a risca să trecem de ele, răspunse el, scoțându-și ochelarii de soare. La naiba, cred că ele...

– Ajutor! strigă fata cu cămașa roz, stând la prova bărcii ce se zguduia violent și fluturându-și mâinile cu disperare, de parcă ar fi fost vreo șansă să nu le fi văzut.

Am făcut ochii mari.

– Stai jos!

Ce naiba era în capul ei?

– Dă-mi o vestă!

Gavin întinse mâna.

Fata care stătea în spate se întinse după cealaltă, dar răul era făcut și următorul val veni peste barca deja dezzechilibrată și o răsturnă.

Fetele dispărură în apă și inima îmi sări din piept.

– Mă duc. M-am urcat pe locul pasagerului. Nu era vreme de așteptat.

– Te duci pe naiba! Nu te las...

M-am scufundat.

Cu un costum de scufundări apa fusese suportabilă la limită. Fără el, temperatura mă lovi ca un pumn în piept. M-am chinuit să îmi păstrez aerul în plămâni. Vestele de salvare mă împinseră în sus și am tras adânc aer în piept, ajungând la suprafață în timp ce sarea îmi înțepa ochii.

– La naiba, Hudson! strigă Gavin de undeva din spatele meu, dar eram prea concentrat la înot ca să răspund.

„Dă, Doamne, să fie în viață amândouă!“

M-am mișcat mai repede ca niciodată, chiar și așa, îngrenat de veste, alimentat de adrenalină și de groază față de ce mă aștepta.

Inima îmi bubuia în vreme ce mă apropiam de prora bărcii răsturnate și le-am găsit pe cele două femei agățându-se de laterala bărcii. Mâinile lor se apucaseră de muchia carenei de la suprafață și ușurarea mă lăsă fără cuvinte. Erau bine. Într-o stare precară ce se înrăutățea, dar în viață și... certându-se?

– Nu știam că avea o gaură! strigă cea în cămașă roz la fata în verde, care era cu spatele spre mine. Sau că nu mai avea

combustibil. Și cu siguranță că nu te-am rugat eu să sari în ea când am ieșit din hangar!

– Bineînțeles că am sărit, răspunse cea în verde, cu vocea surprinzător de calmă în ciuda unui sunet distinct de dinți care clănțăneau. Credeam că te pot opri. Tata ne-a spus să nu luăm niciodată barca asta.

– Voiam doar câteva minute departe de ea! se plânse fata în roz. Și acum o să ne omoare pe amândouă când o să afle că am scufundat barca!

– Vreți să plecăm de aici? am întrebat, cu pieptul ridicându-se sub veste în vreme ce înotam în jurul bărcii.

Amândouă femeile își întoarseră brusc capul spre mine, cu părul strâns în coadă de cal din care curgea apa.

Șuvița roșie a fetei aflate mai aproape îmi atrase atenția, dar ochii erau cei care mă făcură să nu îmi iau privirea de la ea. Erau aproape prea mari pentru fața în formă de inimă, de culoarea whiskyului pur și mărginiți de gene dese, ude de apă, ce se lăsară în jos, în vreme ce ea mă măsura cu privirea, zăbovind pe cataramele de la piept.

În clipa în care își ridică privirea și se uită în ochii mei, să fiu al naibii, dar am uitat cum să *respir*, darămite să mai și gândesc. Nu fusesem niciodată lovit de fulger, dar pariez că așa aș fi simțit. Și ea sângera. În regulă. „Vino-ți în fire!“

– Ești rănită... am început eu, iar pieptul mi se strânse de o îngrijorare irațional de mare.

– Ah, slavă Domnului! Fata în roz se împinse depărtându-se de barcă, venind spre mine.

Am prins-o din pur instinct.

– Am doar 14 ani și sunt prea tânără să mor doar pentru că n-am verificat combustibilul... sau barca, declamă teatral fata în roz, agățându-se de umerii mei și privindu-mă cu ochi căprui înspăimântați. Și nu înot prea bine.

Și ieșise pe mare într-o barcă veche, fără vestă de salvare?

– Lasă-mă o clipă și o să rezolvăm! Am luat-o spre barcă. Ține-te de parcă viața ta depinde de asta.

Fata dădu capul pe spate indignată, cu gura practic căscată.

– Are două veste de salvare, Eva, spuse încet fata cu ochii ca de whisky. Trebuie să iei una înainte să te poată duce înapoi la barca lui.

– Ah. Desigur. Eva se ținu de carenă când un alt val ne ridică, apoi ne coborî, dar nu scufundă barca. Te întorci după Allie, da?

– O să fiu bine, Eva... începu cealaltă.

– De fapt, cred că trebuie să te iau pe tine prima, i-am spus fetei în verde – despre care presupuneam că era Allie –, în timp ce frigul mă pătrundea până la oase.

– Are 16 ani și înoată mult mai bine decât mine, zise Eva cu glas strident.

– E foarte adevărat. Dinții lui Allie clănțăneau. Te rog, ia-o pe Eva! O să aștept.

– Tu *sângerezi* și n-avem timp de ceartă. M-am străduit să rămân între ele când curentul ne trase.

– E doar pielea capului, nu picioarele. O să fiu bine. Privirea ei îngrijorată se îndreptă spre Eva.

– Ce-ai spus?

În ce univers o rană la cap era preferabilă uneia la un membru?

– Chiar nu înoată bine. Te rog, du-o de aici! insistă Allie, în vreme ce apa roz i se scurgea de pe obraz. Cum te cheamă?

– Hudson Ellis. Dura prea mult. Am desfăcut perechea de catarama de sus și Eva a apucat vesta imediat ce am luat-o de pe umeri. Hei...

– Hudson. Dinții lui Allie clănțăneau. Eu sunt Alessandra. Nu știu dacă ai frați, dar pentru mine nimic nu e mai important decât surorile mele.

Surori. Asta explica refuzul ei.

– Cu excepția dansului, mormăi Eva, băgându-și pe rând brațele în vesta de salvare în timp ce ne zgâlțâi un alt val.

– *Nimic*, repetă Alessandra fără să mă slăbească din ochi. Trebuie s-o iei mai întâi pe sora mea cea mică. Te rog! N-o pot lăsa aici. În ochi îi apărură teama, încruntându-i fruntea și strângându-i buzele, dar își ridică bărbia ascuțită. N-o să plec până nu pleacă ea.

La naiba! La fel cum nu aș fi putut eu să îi părăsesc pe Caroline și pe Gavin. Înțelegeam această nevoie la nivel celular, primordial. Poate că ne necăjeam reciproc, dar eram acolo unul pentru altul orice ar fi și Alessandra simțea la fel ca mine față de surorile ei. Ceva se rupse în pieptul meu și fiecare dram de rațiune alunecă probabil în străfundurile apei, pentru că acea simplă rugămintă mă făcu să simt de parcă o *cunoșteam*.

– Am și eu frați, am spus, ocupându-mă de următorul set de catarama. Înțeleg.

Ea miji ochii, confuză.

– Ce faci?

Mi-am scos brațul drept din vestă, apoi am întins mâna să mă țin de barcă între ele înainte să scot și mâna stângă și să îi întind vesta.

– Pune-o pe tine!

– Nu. Privi la vestă și apoi din nou la mine. Ai nevoie de asta. Valurile sunt prea înalte.

– N-am nevoie. Sunt un bun înotător și asta e singurul compromis la care mă pot gândi. I-am dăruit ceea ce speram să fie un zâmbet liniștitor. O să dureze mai puțin de cinci minute să vă duc pe amândouă pe barcă.

– Cinci minute? întrebă Eva panicată.

– Mai puțin, am repetat eu, cu ochii la Alessandra. Orice e posibil timp de cinci minute. O să stau cu voi în tot timpul. Ia vesta! Era împotriva a orice citisem vreodată despre executarea unei salvări, dar simțeam că nu mă puteam convinge să îmi pese câtuși de puțin.

– Nu-ți pot face asta!

Ea scutură din cap.

– Sunt un străin, i-am reamintit.

– Nu. Ești Hudson Ellis.

Brațele îi tremurau.

– Atunci, suntem într-un impas, pentru că tu nu-ți părăsești sora și eu n-o să te părăsesc pe tine. Am împins vesta de salvare spre ea. Sunt destul de încâpățânat, așa că așteptarea nu face decât să prelungească timpul în care amândouă stați în apă.

– Haide, Allie, sunt *bocnă!* o imploră Eva.

Alessandra luă vesta și, odată ce o trase pe ea, am pornit toți trei spre Gavin.

Până când fetele ajunseră pe barcă, buzele amândurora aveau o nuanță albăstruie și valurile înghițiseră ceea ce mai rămăsese din barca lor.

– Ce naiba a fost în capul tău? izbucni Gavin.

– Sunt în viață. I-am dat Alessandrei hanoracul meu cu glugă negru Rip Curl, în ciuda protestului său inițial, apoi i-am întins Evei aproape toate prosoapele pe care le aveam înainte să le așez jos pe amândouă. Ar trebui să te ducem la doctor.

Alessandra scutură din cap, trăgând fermoarul hanoracului.

– Mama o să-și dea seama că am plecat.

Serios? Mi-am ridicat sprâncenele până la linia părului.

– Dacă ai nevoie de doctor, atunci trebuie să mergem, șopti Eva.

– N-am, o liniști Alessandra pe sora ei, ridicându-și vocea. Poți să-ți imaginezi ce o să ne facă?

Ce naiba? Chiar și când eu și Gavin eram prinși făcând ceva ce nu aveam voie, prima reacție a mamei era întotdeauna ușurarea că tâmpenia noastră nu ne omorâse.

– Am putea să-l sunăm pe tata. Stai! N-o să-i spui ei că eu... începu Eva, cu panica citindu-i-se în ochi.

– Nu-i spun *niciodată*, nu-i așa? ripostă Alessandra și mâinile îi dispărură în mânecile hanoracului.

Chestia aia blestemată era, de fapt, ca o rochie pentru ea.

– Pot să mă uit la capul tău? întrebă Gavin, atingându-mă în treacăt când barca se legănă. Barca noastră era mai adâncă decât a lor, dar tot nu era cazul să zăbovim pe mare, având în vedere furtuna care se apropia.

Alessandra încuviință din cap și Gavin se aplecă spre ea, examinându-i rana.

– E mică și deja nu mai sângerează. Probabil n-are nevoie de copci, anunță el, apoi îmi aruncă o privire ce spunea că aveam să discutăm mai târziu despre alegerile mele.

– Te rog, poți să ne duci acasă? Alessandra se îndreptă de umeri și se liniști cu o viteză ce era deopotrivă impresionantă și puțin șocantă, dar ochii trădau faptul că nu atât de calmă pe cât voia ea să credem. „Aproape de parcă ar juca teatru.“ Locuim...

– Știu unde locuieți, o întrerupse Gavin cu o strâmbătură. O să vă ducem.

Știa? M-am uitat înspre el.

– Mulțumesc! Alessandra își băgă genunchii în hanorac și privirea i se îndreptă spre mine. Serios. Mulțumesc, Hudson!

– Nici o problemă.

La naiba, îmi plăcea cum îmi rostea numele.

– Suntem cam la cincisprezece minute distanță. Gavin se uită spre mine, apoi se îndreptă spre consolă, și l-am urmat spre locurile din spatele tabloului de bord. Chestia asta a fost al naibii de nesăbuită. Scutură din cap spre mine și abia de am avut timp să mă apuc de balustradă când băgă în viteză, îndreptându-se spre stâncile din vestul orașului, dincolo de plajele locale. Și ai grijă cum te uiți la ea! Știi cine sunt ele, da? întrebă Gavin, destul de tare cât să aud doar eu, nu și ele.

– Nu, dar e clar că tu știi, am răspuns, frecându-mă cu prosopul pe brațe să îmi pun sângele în mișcare. La naiba, era frig. Și nu mă uit la ea.

Nu era chiar o minciună, pentru că eram cu fața înainte.

– Am văzut cum s-au petrecut lucrurile. Te uiți. Pufni batjocoritor. Și o să te bage în belea. Ele sunt fetele Rousseau cele

mici. Alessandra și Eva, dacă îmi amintesc bine. Nici să nu te gândești s-o inviți în oraș, dacă asta intenționezi! Părinții lor nu le lasă să interacționeze cu nimeni din afara cercului lor social, ca să nu mai vorbim despre localnici.

Rousseau. Una dintre familiile cu case de vacanță pe faleză. Bogătași cu vechime.

Pieptul mi-o luă razna. „Balerinele“. Nu-i de mirare că nu le-am recunoscut. Se antrenau aici în fiecare vară, fiind în majoritatea timpului izolate, până când mama lor se fălea cu ele în august la concursul ce aducea în fiecare an un puhoi de turiști dansatori și familiile lor bogate.

– Sunt patru, nu-i așa? Eram destul de sigur că le văzusem la cafenea o dată sau de două ori când trecusem pe acolo, dar, de obicei, îmi petreceam verile ca salvamar pe plajă.

– Da, confirmă el. Și tu ai pus ochii pe cea căreia Lina îi spune *tăcuta*, așa că nu.

– Cine-i Lina? Era greu să cred despre Alessandra că e tăcută, judecând după felul în care îi susținuse cauza Evei.

El tresări.

– Cea mai mare. 19 ani, incredibil de talentată și superbă și atât de al *naibii* de enervantă! Are ziduri groase de trei metri și, din nefericire pentru tine, cred că asta se moștenește.

– Evident că interacționează totuși cu *niște* localnici.

I-am aruncat o privire insinuantă.

– Alessandra nu e Lina. Ea n-o să încalce reguli, spuse Gavin în vreme ce înaintam. Și mica operațiune de salvare rămâne între noi, deoarece Caroline îi *urăște* ca naiba. Ceva legat de un incident cu un milkshake și că lor li se cuvine orice.

La naiba! Ultimul lucru pe care îl voiam era să îi rănesc sentimentele lui Caroline.

– Mă îndoiesc sincer că era Alessandra.

Poate că abia dacă petrecusem cinci minute cu ea, dar nu părea deloc genul care să creadă că i se cuvine totul.

– Și mai zici că nu te-ai uitat la ea. Și, serios, nu li se permite să iasă la întâlniri și nu vreau să te văd că te agiți în privința ei. Gavin își dădu ochii peste cap, apoi se îndură și încetă să mai scormonească.

M-am uitat peste umăr și am surprins-o pe Alessandra privind-mă într-un fel ce mă făcu să mă gândesc că două veste de salvare nu erau ceva anormal pentru ea. Pariez că era mereu așa conștientă, așa atentă la detalii. Un bun observator putea fi ușor confundat cu o persoană tăcută, în special cu atâtea surori prin preajmă.

Ea înclină capul și mă lovi brusc în coaste nevoia ilogică de a petrece mai mult timp cu ea. Nu romantic, firește – nu era de nasul meu. Voiam să știu ce fel de muzică asculta, ce cărți îi plăceau, ce filme prefera. Voiam să știu dacă o deranja felul în care o țineau sechestrată și ce o făcea să zâmbească. Și, cu cât ne apropiam de stânci, cu atât mi se strângea mai tare pieptul.

Orice aveam să zic sau să fac în următoarele cinci minute avea să determine dacă urma să am vreodată o șansă să o cunosc cu adevărat sau asta avea să rămână doar o întâlnire singulară ce avea să mă facă să mă întreb mereu.

Ea își strânse genunchii la piept cu o mână și se prinse de balustradă cu cealaltă, apoi își feri privirea când sora ei o întrebă ceva ce n-am putut să aud.

Când, în cele din urmă, am ajuns la un debarcader uriaș și la hangarul de bărci de la baza stâncilor pe care se înălțau majoritatea caselor de vacanță, acolo așteptau două brunete, una îngrijorată și alta furioasă.

– E furioasă la culme, mormăi Gavin, uitându-se la cea furioasă pe când ne apropiam de partea stângă a debarcaderului. Care-i treaba, Lina? strigă el, lăsând motorul să meargă în gol ca să ne putem apropia plutind. Următoarele valuri urmau să ne ducă lângă scară și, dacă Gav apreciașe greșit distanța, tata avea să ne omoare.

LIBRIS

We know
books

– Le ai pe surorile mele la tine în barcă, așa că asta explică aproape totul. Lina își puse mâinile în șolduri. Deși recunosc că mă bucur să te văd, Gavin.

– Am reținut. La naiba... fratele meu *roșise*?

– Cum de îi cunoști? strigă Eva pe când m-am mutat pe partea dreaptă, aruncând geamandurile ca să nu ne izbim de debarcader, apoi m-am aplecat peste margine, pregătindu-mă să prind scara și să nu o scap.

– Nu-i treaba ta! ripostă Lina. Acum, mulțumește-le băieților Ellis și urcă scara – ah, la naiba, Allie, ești rănită? Se lăsă în genunchi deasupra noastră, uitându-se peste marginea debarcaderului, în vreme ce noi ne legănam spre scară.

– E rănită? Cealaltă soră se alătură imediat Linei. Cât de tare? Poți să urci scara?

– Nu e nimic serios, Anne, răspuse Alessandra. Pe cuvânt!

Am apucat scara groasă și lemnul a gemut când am prins greutatea bărcii, trecând rapid o frânghie în jurul ei și legându-ne de tachelul din mijloc, astfel încât următorul val să nu ne ia cu el sau să smulgă scara cu totul.

– Îi cunoști? Lina iese pe furiș? șuieră Eva spre Alessandra și Gavin opri motorul.

– Se pare că da, răspuse Allie, reținându-și un zâmbet în vreme ce ea și Eva veneau spre mine. Bravo ei!

În piept mi se aprinse un licăr de speranță, ca o pocnitoare. Poate că Gavin avea dreptate și ea nu încălca regulile, dar pariez că le *ignora*.

Eva aruncă prosoapele ude pe podeaua bărcii, apoi murmură mulțumiri și se cățăără pe scară. Următorul val împrășcă apă pe platforma de înot și pe scaune.

– Ar trebui să te urci înainte să lovească următorul, îi spuse Gavin Alessandrei și mă gândeam serios să îi trag fratelui meu un pumn în mutră.

– Da. Mulțumesc că ai venit după noi!

Îmi dăruî un zâmbet scurt.

– Cu plăcere! I-am întins mâna să o ajut, dar deja trecea peste bănci, ajungând fără efort la scară.

Curăță câteva trepte înainte să vină următorul val, apoi se uită în jos strâmbându-se când un val mai mic ne legână.

– Fir-ar să fie! Încă am hanoracul tău pe mine.

– Ai două opțiuni, am zis și am zâmbit spre ea. Păstrează-l sau adu-l data viitoare când te iau cu barca!

– Al naibii de îndrăzneț, șopti Gavin.

Așa era, dar aveam mai puțin de zece secunde până la următorul val.

– Eu... Gura i se deschise și se închise de două ori. Nu am voie să ies la întâlniri și sunt aici doar vara.

– Mi-am închipuit. Zâmbetul mi se lăți. Poți avea prieteni de vară?

Ea se încruntă.

– Discutabil. Nu sunt prea sociabilă.

– Doar lasă un bilet la Ellis – cafeneaua – dacă te hotărăști că merită o discuție, Alessandra. Am întins mâna după tachel și ne-am dezlegat, cu ochii la ea.

– Bine. Zâmbi și a trebuit să îi amintesc inimii mele că aveam să fim doar prieteni, dacă și atât. Un prieten mi-ar spune Allie.

„Da, să dea naiba!“

– Allie să fie. Am eliberat frânghia în timp ce Gavin pornea motorul. Ea scutură din cap de parcă nu îi venea să creadă că tocmai recunoscuse că se gândea să ignore regulile și urcă scara spre surorile ei.

Până la sfârșitul acelei veri, era cea mai bună prietenă a mea. La sfârșitul următoarei veri, mă ura.

Și nu o învinuiam.

CAPITOLUL 2

*Allie**Cincisprezece luni mai târziu*

Vederea mi se încețoșă și urechile îmi țiuiră. Ce se întâmplase?

– Ești în regulă, mă asigură Lina, ținând ceva lipit de capul meu, în timp ce pe față mi se scurgea un lichid. O să fii bine, Allie. Trebuie doar să rezisti. Îmi pare așa rău! N-ar fi trebuit să iau curba atât de repede.

În colțul ochiului îmi jucau flăcări când mi-am ridicat privirea spre sora mea, dar nu îmi găseam cuvintele. Mirosul acru de fum și cauciuc topit îmi pârjolea plămâni la fiecare respirație.

Lina zâmbi spre mine.

– Te iubesc, Allie! Îmi pare așa rău!

Am deschis gura să-i spun c-o iubesc și eu, dar tot ce se auzi fu un scâncet, în timp ce durerea năvăli peste mine, răsunându-mi din cap și răspândindu-se pe picior în sus. Am încercat să mă mișc, dar, în vreme ce piciorul stâng se sprijini de marginea acoperită cu iarbă a rambelului îndeajuns încât să-mi miște trupul, piciorul drept nu reacționează. Unde ne aflăm? La marginea drumului? De ce îmi era așa frig?

– Ascultă-mă! porunci Lina pe un ton aspru și totul se învârti pentru o secundă înainte s-o văd din nou clar, dar unele dintre vorbele ei dispărură în țiuitul continuu ce-mi crăpa capul.

Mă apăsă mai tare pe tâmplă. Urmează-ți inima și ai grijă de ce las în urmă!

Pleca? De ce să ne părăsească? Cum să am grijă de Anne și de Eva? Aveau nevoie de ea, nu de mine. Lina era cea pe care o admiram toate.

– Tu trebuie să trăiești. Lina își scoase inelul – inelul mamei – de pe deget și îl băgă în buzunarul fustei mele albe.

Cel puțin fusese albă. Acum, era maro și gri în unele locuri și roșie în altele.

Lina îmi ridică mâinile spre ghemotocul de material apăsător de capul meu.

– Te iubesc! Nu te mișca! Vin ajutoare, doar stai aici și așteaptă!

Se ridică și își netezi tivul rochiei albastre, apoi se repezi pe marginea drumului, cu părul castaniu, lung fluturându-i în urmă în vreme ce o luă la fugă.

„Stai!“ Cuvântul era limpede în mintea mea, dar buzele nu mi se mișcară.

Flăcările se ridicau spre cerul nopții, lingând crengile noduroase ale copacului spre care alerga Lina.

Nu numai un copac... mașina Linei. Era strivită de trunchiul copacului, cu ușa pasagerului larg deschisă, și pe la marginile capotei zdrobite se ridicau flăcări.

Un accident. Avuseserăm un accident. Ce naiba făcea ea?

Nu. Am încercat să țip, dar nu se auzi nimic în vreme ce Lina alergă spre scaunul șoferului. Nu văzuse flăcările?

Ce putea fi așa important în mașină?

Ah, Doamne, Anne și Eva erau cu –

Bum. Căldura îmi năpădi fața și lumineă noaptea.

Mașina explodă.

CAPITOLUL 3

Allie

ReeseOnToe: *Doamne, e cea mai bună. O s-o văd dansând în Giselle în seara asta și abia aștept!*

Zece ani mai târziu

Degetele îmi ezitară deasupra listei cu melodii preferate. În seara asta, nu era o idee bună să risc, așa că am atins selecția clasică înainte să-mi pun telefonul lângă mine pe pătură. Luând acul și ața, am început să lucrez.

Străpunge. Împinge. Trage. Străpunge. Împinge. Trage.

În căști se auzea *Giselle* a lui Adolphe Adam, muzica familiară încând orice gând în afară de spectacolul care urma. Seara trecută, fusesem cu o secundă în urmă la salturile în diagonală din timpul variațiunii din primul act, și asta nu trebuia să se mai întâmple. Memoria mușchilor îmi conducea mâinile în timp ce coseam tivul colanților de una din poantele pe care le pregătisem pentru seara inaugurală.

Lina ar fi trebuit să fie aici, nu eu. Ar fi fost perfectă pentru rolul ăsta, așa cum mama nu contenise să-mi amintească în timpul ultimelor trei luni de repetiții.

Străpunge. Împinge. Trage. Coseam de parcă ața ar putea închide rana durerii veche de zece ani care nu se vindecase niciodată cu adevărat.

S-o ia naiba de gleznă dureroasă, în seara asta totul trebuia să fie perfect.

Venea mama și greșelile urmau să fie tot ce avea să își amintească din spectacol. Mâna îmi tremură și acul pătrunse prin țesătură și îmi înțepă vârful degetului. Am înjurat simțind înțepătura ascuțită, din instinct mi-am lins degetul, apoi am verificat urmările. Din fericire, pielea era afectată, dar nu sfâșiată.

Totul în viața mea condusesese la momentul ăsta. Fiecare oră la bară. Fiecare unghie ruptă – și deget de la picior, fiecare lună de reabilitare după accident, chiar și tendinita ce părea a nu se vindeca. Pentru rolul ăsta pe scena asta cu această companie, îmi sacrificasem corpul, timpul, sănătatea mintală și orice aparență a unei relații normale cu însăși acea femeie pe care doream cu disperare să o fac mândră de mine în seara asta.

L-am sacrificat pe *el*. O durere familiară pulsa în același ritm cu inima, mult mai intensă decât înțepătura acului.

– Ești bine acolo?

Muzica înăbușea întrebarea Evei, așa că mi-am scos o cască și m-am uitat peste umăr spre locul unde ea stătea pe singurul scaun din cabină. Ochiul căprui și ageri ai surorii mele mai mici se ațintiră asupra mea în oglinda de toaletă, în vreme ce ea își ridică creionul de buze în mijlocul aplicării.

– Allie? Își arcui o sprânceană desenată cu creionul. Poate că Eva părea cea mai dulce dintre noi, cu fața în formă de inimă, trăsături delicate și ochi rotunzi ce puteau simula nevinovăția cu o plauzibilitate uimitoare, dar se pricepea cel mai bine dintre membrii familiei Rousseau să lovească acolo unde durea... sau doar deranja.

Era clar că semăna cel mai mult cu mama, având în vedere că mama avea marele talent de a profita de orice situație.

– Sunt bine. Am afișat un zâmbet suav. În clipa asta, nu era nimerit să mă obsedeze mama. Dacă se întâmpla asta, inima avea să mi-o ia la galop, respirația urma să mi se poticnească și gâtul să mi se strângă exact...